

ROZSUDEK SOUDU (pátého rozšířeného senátu)

14. dubna 2005\*

Ve věci T-88/01,

**Sniace, SA** se sídlem v Madridu (Španělsko), zastoupená J. Baró Fuentesem,  
M. Gómezem de Liaño y Botellou a F. Rodríguezem Carretero, advokáty,

žalobkyně,

proti

**Komisi Evropských společenství**, zastoupené D. Triantafyllou a J. Buendíou  
Sierrou, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

\* Jednací jazyk: španělština.

podporované

**Rakouskou republikou**, zastoupenou H. Dossim a M. Burgstallerem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

a

**Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG**, se sídlem v Heiligenkreuz im Lafnitztal (Rakousko),

a

**spolkovou zemí Burgenland (Rakousko)**,

zastoupenými U. Soltészem, advokátem,

vedlejšími účastníky,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2001/102/ES ze dne 19. července 2000 o státní podpoře Rakouska ve prospěch Lenzing Lyocell GmbH & KG (Úř. věst. 2001, L 38, s. 33),

SOD PRVNÍHO STUPNĚ  
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (pátý rozšířený senát),

ve složení P. Lindh, předseda, R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi a M. E. Martins Ribeiro, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. června 2004,

vydává tento

## **Rozsudek**

### **Skutkový základ sporu**

- 1 Sniace, SA (dále jen „žalobkyně“) je španělskou společností, jejímž hlavním předmětem činnosti je výroba a prodej umělých a syntetických vláken, celulózy, celulóзовých vláken (viskózové střiže), spojených polyamidových vláken, netkané plsti, jakož i síranu sodného, lesní hospodaření a spolupráce na výrobě elektrické energie.

- 2 Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (dale jen „LLG“) je rakouskou společností, dceřinou společností rakouské společnosti Lenzing AG, která vyrábí zejména viskózoová a modalová vlákna. LLG se zabývá výrobou a prodejem lyocellu, nového typu vlákna vyráběného z čisté přírodní celulózy. Toto vlákno je rovněž vyráběno britskou společností Courtaulds plc, která jej prodává pod názvem „Tencel“.
  
- 3 V roce 1995 zahájila LLG výstavbu továrny na výrobu lyocellu v průmyslové zóně Heiligenkreuz-Szentgotthárd, která se nachází v příhraniční oblasti mezi Rakouskem a Maďarskem. Továrna je umístěna v rakouské části zóny, ve spolkové zemi Burgenlandsko.
  
- 4 V roce 1995 rakouský veřejný orgán Wirtschaftsbeteiligungs AG (dále jen „WiBAG“) oficiálně oznámil Komisi svůj záměr poskytnout LLG veřejné podpory ve prospěch investičního projektu. Dopisem ze dne 30. srpna 1995 Rakouská republika oznámila Komisi, že tyto podpory budou poskytnuty v rámci režimu podpor pro regionální účel s jednacím číslem N 589/95, schváleným Komisí dopisem ze dne 3. srpna 1995. Dopisem ze dne 5. října 1995 Komise informovala Rakouskou republiku, že individuální oznámení o plánovaných podporách ve formě dotací nebylo nutné, jelikož spadají do schváleného režimu podpor, vyzvala ji však, aby neposkytovala LLG podpory ve formě záruk, aniž by ji o tom před tím informovala.
  
- 5 Dne 21. dubna 1997 rakouské orgány zaslaly Komisi formuláře žádostí o spolufinancování z Evropského fondu pro regionální rozvoj (EFRR) pro dva velké investiční projekty v průmyslové zóně, které měly být provedeny Business Park Heiligenkreuz GmbH (dále jen „BPH“) a Wirtschaftspark Heiligenkreuz Servicegesellschaft mbH (dále jen „WHS“).

- 6 Na základě údajů uvedených v těchto formulářích, jakož i ve smlouvě uzavřené mezi spolkovou zemí Burgendlandsko a LLG se Komise rozhodla znovu přezkoumat věc týkající se podpor poskytnutých LLG. Poté, co se setkala s rakouskými orgány a vyměnila si s nimi dopisy, rozhodla se zapsat tuto věc do rejstříku neoznamovaných podpor. Mezi Komisí a rakouskými orgány poté došlo k dalším setkáním a výměně dopisů.
- 7 Dopisem ze dne 29. října 1998 Komise informovala rakouskou vládu o svém rozhodnutí ze dne 14. října 1995 zahájit řízení stanovené v čl. 93 odst. 2 Smlouvy o ES (nyní čl. 88 odst. 2 ES) ohledně různých opatření, které rakouské úřady přijaly ve prospěch LLG (dále jen „rozhodnutí o zahájení řízení“). Dotčená opatření spočívala v zárukách státu za dotace a půjčky ve výši 50,3 milionů eur, výhodné ceně 4,4 eur za metr čtvereční průmyslového pozemku o rozloze 120 hektarů a záruce pevné ceny za základní hromadné služby po dobu 30 let. Komise v souladu se zásadami stanovenými Soudním dvorem v rozsudku ze dne 13. dubna 1994, Německo a Pleuger Worthington v. Komise (C-324/90 a C-342/90, Recueil, s. I-1173), uložila rakouské vládě, aby jí poskytla některé informace, které by jí umožnily posoudit slučitelnost těchto opatření se společným trhem.
- 8 Rovněž jí uložila, aby jí, v souladu se zásadami stanovenými Soudním dvorem v rozsudku ze dne 5. října 1994, Itálie v. Komise, řečeném „Italgrani“ (C-47/91, Recueil, s. I-4635, body 21 až 24), poskytla soubor informací, které by jí umožnily posoudit, zda některé z ostatních opatření přijatých rakouskými orgány ve prospěch LLG, byla pokryta schválenými nebo existujícími režimy podpor. Ostatní členské státy a zúčastněné strany byly informovány o zahájení tohoto řízení a byly vyzvány zveřejněním tohoto dopisu v *Úředním věstníku Evropských společenství* dne 13. ledna 1999 (Úř. věst. C 9, s. 6), aby předložily případné připomínky.

- 9 Rakouská vláda odpověděla na tento dopis Komise dopisy ze dne 15. března a 28. dubna 1999. Spojené království a zúčastněné třetí strany, mezi nimi žalobkyně (dopisem ze dne 12. února 1999), rovněž předložily svá vyjádření.
- 10 Po přezkoumání informací, které jí byly předloženy rakouskými orgány Komise dopisem ze dne 14. července 1999 informovala rakouskou vládu o svém rozhodnutí ze dne 23. června 1999 o rozšíření řízení zahájeného podle čl. 88 odst. 2 ES (dále jen „rozhodnutí o rozšíření řízení“) na čtyři další opatření přijatá ve prospěch LLG. Jedná se o následující opatření: jednorázovou investiční podporu ve výši 0,4 milionu eur na nákup pozemku, tichou účast ve výši 21,8 milionů eur vypověditelnou až po uplynutí 30 let s výnosem 1 % ročně, podporu v neznámé výši na vytvoření vlastní infrastruktury podniku a enviromentální podporu ve výši 5,4 milionů eur, která mohla být poskytnuta v rámci nesprávného použití existujícího režimu podpor. Komise vyzvala rakouskou vládu, aby předložila své vyjádření. Ostatní členské státy a zúčastněné strany byly informovány o rozšíření řízení a byly vyzvány zveřejněním tohoto dopisu v *Úředním věstníku Evropských společenství* dne 4. září 1999 (Úř. věst. C 253, s. 4), aby předložily své případné připomínky. Rakouská vláda předložila své vyjádření v dopise ze dne 4. října 1999. Spojené království a zúčastněné třetí strany, mezi nimi žalobkyně (dopisem ze dne 4. října 1999), rovněž předložily svá vyjádření. Rakouská vláda poskytla dodatečné informace dopisy ze dne 25. února a 27. dubna 2000.
- 11 Komise přijala dne 19. července 2000 rozhodnutí 2001/102/ES o státní podpoře poskytnuté Rakouskem LLG (Úř. věst. 2001, L 38, s. 33, dále jen „sporné rozhodnutí“).

12 Výrok tohoto rozhodnutí zní následovně:

### „Článek 1

Podpory, které Rakousko poskytlo [...] (LLG) z Heiligenkreuz vytvořením záruk ve výši 35,80 milionů eur [záruka sdružení obchodních bank a veřejných bank ve výši 21,8 milionů eur a tři záruky [...] (WHS) ve výši 1,4 milionů eur, 10,35 milionů eur a 2,25 milionů eur], jakož i cenou 4,4 eur za metr čtvereční průmyslového pozemku o rozloze 120 hektarů, zárukou pevné ceny spolkové země [...] Burgenlandsko za poskytování hromadných služeb a podporou v neznámé výši ve formě vytvoření vlastní infrastruktury podniku, nepředstavují státní podpory ve smyslu čl. 87 odst. 1 [ES].

### Článek 2

Podpora poskytnutá Rakouskem společnosti LLG vytvořením záruky ve výši 14,5 milionů eur od WiBAG je v souladu s pravidlem [s jednacím číslem] N 542/95 o zárukách, schváleným Komisí.

Environmentální podpora ve výši 5,37 milionů eur je v souladu s pravidlem [s jednacím číslem] N 93/148 o financování ochrany životního prostředí, schváleným Komisí.

### Článek 3

Individuální podpory poskytnuté Rakouskem ve výši 0,4 milionu eur ve formě podpory při nákupu pozemku a ve výši 21,8 milionů eur ve formě tiché účasti jsou v souladu se společným trhem.

### Článek 4

Toto rozhodnutí je určeno [Rakouské] republice.“

### Řízení

- 13 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 17. dubna 2001 podala žalobkyně tuto žalobu.
  
- 14 Podáními došlými soudní kanceláři dne 6. června, 16. a 26. července 2001 LLG, Rakouská republika a spolková země Burgenlandsko podaly návrh na vstoupení do řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhů Komise.



- 15 Zásilkou s datem 16. října 2001 podala žalobkyně návrh na organizační procesní opatření, jehož předmětem bylo, aby Komise poskytla soubor dokumentů uvedených v její žalobní odpovědi a ve sporném rozhodnutí, jakož i některé informace zejména o trhu dotčených výrobků. Komise byla dne 14. listopadu 2001 z titulu organizačních procesních opatření vyzvána, aby předala některé z uvedených dokumentů. Komise tomuto požadavku ve stanovené lhůtě vyhověla.
- 16 Dopisem ze dne 10. prosince 2001 žalobkyně požádala, aby s některými údaji obsaženými v přílohách 14 a 15 k její žalobě bylo vůči LLG, Rakouské republice a spolkové zemi Burgenlandsko zacházeno jako s důvěrnými.
- 17 Předseda pátého rozšířeného senátu usnesením ze dne 18. února 2002 vyhověl návrhům na vstoupení vedlejšího účastníka do řízení a žádosti o důvěrné zacházení.
- 18 Dne 21. května 2002 LLG a spolková země Burgenlandsko předložily společné vyjádření vedlejších účastníků.
- 19 Dne 23. května 2002 Rakouská republika předložila vyjádření vedlejšího účastníka.
- 20 Komise a žalobkyně předložily svá vyjádření k vyjádření vedlejších účastníků dne 19. července a 6. září 2002.
- 21 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (pátý rozšířený senát) rozhodl o zahájení ústní části řízení.

- 22 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 17. června 2004.

### Návrhy účastníků řízení

- 23 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- prohlásil žalobu za přípustnou a opodstatněnou;
  
- zrušil článek 1 sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž v něm Komise rozhodla, že vytvoření záruk ve výši 35,8 milionů eur nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES;
  
- zrušil článek 2 sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž v něm Komise rozhodla, že podpora poskytnutá Rakouskou republikou společností LLG vytvořením záruky ve výši 14,5 milionů eur od WiBAG je v souladu s pravidlem s číslem jednacím N 542/95 o zárukách, schváleným Komisí;
  
- zrušil článek 3 sporného rozhodnutí;

— podpůrně zrušil článek 1 sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž v něm Komise rozhodla, že záruka pevné ceny od spolkové země Burgenlandsko na poskytnutí hromadných služeb a podpora v neznámé výši ve formě vytvoření vlastní infrastruktury podniku nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

24 Ve své replice žalobkyně rovněž navrhuje, aby Soud zrušil článek 2 sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž v něm Komise rozhodla, že enviromentální podpora ve výši 5,37 milionů eur je v souladu s pravidlem s číslem jednacím N 93/148 o financování ochrany životního prostředí, schváleným Komisí.

25 Komise navrhuje, aby Soud:

— odmítl nepodložené žalobní důvody a nové žalobní důvody, kterých se žalobkyně dovolává, jako nepřípustné;

— v každém případě zamítl žalobu v plném rozsahu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

26 Vedlejší účastníci navrhnou, aby Soud:

- odmítl žalobu jako nepřijatelnou a v každém případě zamítl jako neopodstatněnou;
  
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

## K přijatelnosti

### *Argumenty účastníků řízení*

- 27 Vedlejší účastníci namítají nepřijatelnost žaloby vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně není sporným rozhodnutím osobně dotčena.
- 28 Rakouská republika připomíná, že v oblasti kontroly státních podpor se rozhodnutí Komise, kterým se uzavírá řízení zahájené na základě čl. 88 odst. 2 ES, osobně dotýká podniků, které byly původci stížnosti, jež dala podnět k tomuto řízení, a jejichž vyjádření byla vyslechnuta a určila průběh řízení, pouze pokud je jejich postavení na trhu významně ovlivněno podporou, která je předmětem uvedeného rozhodnutí (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. ledna 1986, COFAZ a další v. Komise, 169/84, Recueil, s. 391, body 24 a 25).

- 29 Zaprvé se domnívá, že okolnost, že žalobkyně je zúčastněnou třetí stranou ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES, jí nemůže přiznávat zájem na podání žaloby proti spornému rozhodnutí. Připomíná, že podle ustálené judikatury může být fyzická nebo právnická osoba osobně dotčena z důvodu svého postavení zúčastněné třetí strany pouze rozhodnutím Komise, kterým se zamítá zahájení přezkumné fáze podpory upravené čl. 88 odst. 2 ES (rozsudek Soudu ze dne 15. září 1998, BP Chemicals v. Komise, T-11/95, Recueil, s. II-3235, body 88 a 89). V tomto případě by se totiž mohla domoci dodržování svých procesních záruk, pouze pokud by měla možnost zpochybnit toto rozhodnutí před soudem Společenství (rozsudek BP Chemicals v. Komise, uvedený výše, bod 89). Naopak, pokud, jako v projednávané věci, Komise přijala své rozhodnutí na závěr fáze přezkoumání, zúčastněné třetí strany využily účinné své procesní záruky, takže již nemohou být pouze z důvodu tohoto postavení považovány za osobně dotčené uvedeným rozhodnutím.
- 30 Rakouská republika dodává, že účast žalobkyně v řízení upraveném v čl. 88 odst. 2 ES nepostačuje na to, aby byla individualizována způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát sporného rozhodnutí (rozsudek Soudu ze dne 11. února 1999, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen a Hapag-Lloyd v. Komise, T-86/96, Recueil, s. II-179, bod 50). Z judikatury totiž vyplývá, že v oblasti státních podpor účast na tomto řízení představuje případně pouze jeden ze znaků umožňujících určit, že fyzická nebo právnická osoba je osobně dotčena rozhodnutím, jehož zrušení se domáhá (rozsudek COFAZ a další v. Komise, uvedený výše, bod 25, a usnesení Soudu ze dne 18. února 1998, Comité d'entreprise de la Société française de production v. Komise, T-189/97, Recueil, s. II-335, bod 44).
- 31 Zadruhé Rakouská republika tvrdí, že žalobkyně nemůže důvodně vyvozovat argument ze skutečnosti, že její zájmy jsou dotčeny poskytnutím sporných opatření ve smyslu rozsudku Soudního dvora ze dne 14. listopadu 1984, Intermills v. Komise (323/82, Recueil, s. 3809, bod 16). Část tohoto rozsudku, které se dovolává, se totiž netýká otázky aktivní legitimity.

- 32 Zatřetí Rakouská republika tvrdí, že žalobkyně neprokázala, že její postavení na trhu je spornými opatřeními podstatně zasaženo. Připomíná, že tato opatření se vztahují výlučně k výstavbě továrny na výrobu lyocellu, výrobku, který žalobkyně nevyrobí. Dodává, že neexistuje žádný zvláštní konkurenční vztah mezi tímto výrobkem a výrobky žalobkyně. Konkrétně má za to, že Komise ve sporném rozhodnutí právem konstatovala, že vlákna viskózy a lyocell patří do dvou různých trhů.
- 33 K poslednímu bodu Rakouská republika uplatňuje jednak, že z pohledu kupujících nejsou vlákna viskózy a lyocellu vzájemně zastupitelná. Na podporu tohoto tvrzení uvádí, že lyocell má specifické vlastnosti, které jej odlišují od viskózy, jako je zvýšená odolnost v suchém stavu a ve vlhkém prostředí, jeho malá srážlivost ve vodě, velká absorpční kapacita barev, jemnost na dotyk, podobnost s hedvábím, jakož i jeho schopnost míšení s jinými textilními vlákny. Jeho specifické „povrchové vlastnosti“ a jeho sklon k vytváření vláken umožňují výrobu nových výrobků, které mají nové vlastnosti, jež nemohou být získány při použití vláken viskózy, jako je efekt „stonewashed“ a „broskvová kůže“. Mimoto v některých oblastech, kde je lyocell používán, například při výrobě denimu, by použití vláken viskózy bylo technicky nemožné. Velmi vysoká odolnost lyocellu umožňuje výjimečně vysokou produktivitu v přádelnách a tkalcovnách. Vzhledem k tomu, že výroba lyocellu je dražší, je tento výrobek určen pro segmenty trhu, kde jsou výrobky vyšší kvality a vyšší ceny. Rakouská republika rovněž odkazuje na některá zjištění Komise v jejím rozhodnutí ze dne 17. října 2001 ve věci COMP/M.2187 – CVC/Lenzing.
- 34 Dále Rakouská republika tvrdí, že výrobní postup lyocellu a vláken viskózy jsou zásadně odlišné. Výroba viskózy používá procesu chemické přeměny, kdežto výroby lyocellu se dosahuje fyzikálním procesem za pomoci oxidu N-methyl morfolinu (NMMO). Zdůrazňuje, že proces výroby lyocellu si vyžádal značnou výzkumnou práci a je méně škodlivý pro životní prostředí nežli výroba vláken viskózy, která vyžaduje významnou spotřebu chemikálií. Upřesňuje, že „nová technologie použí-

vaná pro výrobu vláken lyocellu je charakteristická [...] nižším počtem výrobních etap, kratšími lhůtami postupu, nižší spotřebou chemikálií a uzavřenými výrobními cykly“.

- 35 Rakouská republika dodává, že ztráta podílu na trhu a snížení obrátu, kterých se dovolává žalobkyně, jsou přičitatelné nikoliv poskytnutí sporných opatření ve prospěch LLG, nýbrž finančním a hospodářským těžkostem a nadměrnému zadlužení, kterému žalobkyně musela čelit po několik let od počátku 90. let. V této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Komise 1999/395/ES ze dne 28. října 1998 o státní podpoře poskytnuté Španělským královstvím ve prospěch Sniace, SA, se sídlem v Torrelavega (Cantabria) (Úř. věst. 1999, L 149, s. 40).
- 36 LLG a spolková země Burgenlandsko uplatňují, že neexistuje žádný konkurenční vztah mezi LLG a žalobkyní, jelikož poslední uvedená nepůsobí v odvětví lyocellu. V tomto ohledu se dovolávají stejných argumentů, jako byly argumenty Rakouské republiky uvedené výše.
- 37 Ve své duplice Komise vyzvala Soud, aby bez návrhu přezkoumal otázku aktivní legitimace žalobkyně, pokud jde o nepřípustnost z důvodu nedostatku podmínek řízení. Vyjadřuje vážné pochybnosti ohledně skutečnosti, že konkurenční postavení žalobkyně je podstatně zasaženo spornými opatřeními, která byla určena výlučně výrobě lyocellu, který spadá do trhu odlišného od trhu s viskózou. V této souvislosti konkrétně trvá na tom, že cena lyocellu je citelně vyšší nežli cena vláken viskózy a že tato dvě vlákna nejsou určena ke stejnému použití. Mimoto poznamenává, že žalobkyně se ve svém vyjádření, které předložila v průběhu postupu před zahájením soudního řízení, omezila na „opakování pochybností uvedených v rozhodnutí [o zahájení řízení]“.

- 38 Žalobkyně nejdříve připomíná, že podle ustálené judikatury vedlejší účastník není oprávněn podat námitku nepřipustnosti žaloby, jestliže není uvedena v návrzích žalované (rozsudky Soudu ze dne 27. listopadu 1997, *Kaysersberg v. Komise*, T-290/94, Recueil, s. II-2137, bod 76, a ze dne 21. ledna 1999, *Riviera Auto Service a další v. Komise*, T-185/96, T-189/96 a T-190/96, Recueil, s. II-93, bod 25). Ponechává na úvaze Soudu, aby posoudil, zda je na místě zkoumat bez návrhu nepřipustnost z důvodů nedostatku podmínek řízení spočívající v nedostatku aktivní legitimace.
- 39 Žalobkyně dále tvrdí, že je bezprostředně a osobně dotčena sporným rozhodnutím.
- 40 Pokud jde o podmínku osobní dotčenosti tvrdí zaprvé, že se aktivně podílela na postupu před zahájením soudního řízení, když předložila své písemné vyjádření.
- 41 Zadruhé uplatňuje, že byla znevýhodněna poskytnutím sporných opatření ve prospěch LLG „v souladu s judikaturou Soudního dvora, zejména v rozsudku [...] *Intermills v. Komise*“, uvedeném výše.
- 42 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že jí uvedená opatření způsobila hospodářskou škodu „ve formě ztráty podílu na trhu, poklesu obrátu a nehmotných aktiv“. K prokázání skutečnosti a rozsahu této škody žalobkyně odkazuje na přípis uvedený v příloze 14 žaloby.



V tomto přípise žalobkyně uplatňuje následující úvahy:

- evropské a světové trhy s viskózou vykazují snížení výrobní kapacity a spotřeby;
  
- tato situace je „neslučitelná s vytvořením nového náhradního průmyslu, který by těžil z evropského preferenčního financování“;
  
- „lyocell je používán bez rozlišení s více či méně významnou konkurenční výhodou namísto tradičních vláken viskózy jako jejich náhrada“;
  
- nabídka lyocellu společnosti LLG odpovídá 3,5 % evropského trhu s viskózou;
  
- „není pochybnosti o tom, že nabídka odpovídající 3,5 % trhu zahrnuje změnu cen, podmínek atd. tím spíše, pokud může z důvodu svých nákladů na investice/ amortizaci provádět, nekalosoutěžní praktiky v neprospěch ostatních vláken, která se nacházejí v nevýhodném hospodářském postavení, a mohou tedy utrpět ztráty, kdežto lyocell, který amortizaci nepotřebuje, může přinášet zisk“;

- žalobkyně rovněž přestala vyrábět a tedy i prodávat následující množství viskózy: [...] <sup>1</sup> tun v roce 1997, [...] v roce 1998, [...] tun v roce 1999, [...] tun v roce 2000, snížení o [...] tun podle předpokladů od roku 2001;
  
- to odpovídá ztrátě čistých příjmů ve výši: [...] španělských peset (ESP) v roce 1997, [...] ESP v roce 1998, [...] ESP v roce 1999, [...] ESP v roce 2000, [...] ESP podle předpokladů na rok 2001 a [...] ESP podle předpokladů na období let 2001 až 2007;
  
- nabídka lyocellu společnosti LLG rovněž způsobila „změnu tržní ceny nejméně o [...] %“, tudíž následující ztráty pro žalobkyni: [...] ESP v roce 1997, [...] ESP v roce 1998, [...] ESP v roce 1999, [...] ESP v roce 2000, [...] ESP podle odhadů na rok 2001 a [...] ESP podle odhadů na období let 2002–2007;
  
- krom toho LLG každoročně uvádí na trh „prostřednictvím zvláštní prodejní sítě, která prodává dále za velmi nízké ceny“ přibližně 1000 tun „výrobků nižší jakosti“ (nebo „nejakostních výrobků“), což přinutilo žalobkyni, aby snížila své ceny pro „výrobky stejné jakosti“;
  
- to pro žalobkyni znamenalo ztrátu příjmů ve výši [...] ESP ročně.

<sup>1</sup> – Skryté důvěrné informace.

- 44 Ve své replice se žalobkyně dovolává skutečnosti, že vyrábí a prodává pod názvem „Pro-Viscose“ výrobek, který je tvořen směsí viskózy a lyocellu (dále jen „proviskóza“), a tvrdí, že tento výrobek konkuruje viskóze. Z přípisu připojeného k replice vyplývá, že LLG nabízela proviskózu několika zákazníkům žalobkyně za „cenu obdobnou ceně tradiční viskózy“.
- 45 Ve svém vyjádření k vyjádření vedlejšího účastníka žalobkyně tvrdí, že je „bezpochyby“ podnikem konkurujícím LLG. Vlákna viskózy, která vyrábí, totiž přímo konkurují výrobkům vyráběným LLG, totiž lyocellu, „nejakostnímu lyocellu“ a proviskóze. Na podporu posledně uvedeného tvrzení předkládá znalecký posudek vypracovaný „nezávislým poradcem“ F. Marslaem Amenósem, jakož i svědectví „nezávislé obchodní společnosti“, společnosti Manfib Sas. Lyocell je ve skutečnosti pouze „vylepšené vlákno viskózy“, které je nahraditelné „ve většině případů“ vlákny viskózy. Žalobkyně uznává, že vlákna lyocellu jsou dražší nežli vlákna viskózy a tvrdí, že proviskóza byla vytvořena za účelem „vyhnutí se tomuto problému“. V tomto ohledu tvrdí, že s ohledem na vyšší cenu lyocellu, LLG uvedla na trh proviskózu a „lyocell nižšího standardu (horší kvality)“ za „cenu obdobnou ceně viskózy“. Dodává, že vlákna lyocellu ovládla významnou část, totiž 5–10 % evropského trhu se stříží na bázi celulózy, jenž byl předtím rozdělen výlučně mezi evropské výrobce viskózy.
- 46 Žalobkyně při jednání tvrdila, že LLG uvedla na trh „lyocell s nižším standardem“ pro některá použití (cigaretové filtry, vlhčené ubrousky, hadry). Rovněž uvedla, že lyocell je výrobek vyšší jakosti nežli viskóza, zejména pokud jde o odolnost, která představuje určité množství technických vlastností, a že cena „čistého lyocellu“ je vyšší nežli cena viskózy. Pokud jde o poslední bod, žalobkyně upřesnila, že tím, že lyocell může být kombinován s jinými výrobky, může být nabízen za ceny konkurující cenám viskózy.

- 47 Konečně žalobkyně uznala, že podle judikatury pouhá okolnost, že akt může ovlivňovat konkurenční vztahy na určitém trhu, není dostačující pro to, aby jakýkoli hospodářský subjekt, který se nachází v jakémkoliv konkurenčním vztahu s adresátem aktu, mohly být považován za bezprostředně a osobně dotčený posledně uvedeným (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. prosince 1969, Eridania a další v. Komise, 10/68 a 18/68, Recueil, s. 459, bod 7). Nicméně trvá na skutečnosti, že jednak existuje pouze omezené množství výrobců na trhu s dotčenými výrobky [pouhých pět výrobců je v segmentu trhu s viskózovou stříží běžné kvality („commodity viscose staple fibres“) a tři v segmentu trhu s množstevně barvenou viskózovou stříží („spundyed viscose staple fibres“)], a jednak že investiční projekt způsobí významné zvýšení výrobní kapacity.
- 48 Pokud jde o podmínku bezprostřední dotčenosti, žalobkyně uvádí, že sporné rozhodnutí zachovalo veškeré účinky sporných opatření, i když požadovala po Komisi, aby přijala rozhodnutí, kterým by byla uvedená opatření zrušena nebo změněna (rozsudek COFAZ a další v. Komise, uvedený výše, bod 30, a rozsudek Soudu ze dne 6. července 1995, AITEC a další v. Komise, T-447/93 až T-449/93, Recueil, s. II-1971, bod 41).

### *Závěry Soudu*

- 49 Je třeba připomenout, že podle čl. 40 čtvrtého pododstavce Statutu Soudního dvora se návrhy obsažené v návrhu na vstoupení vedlejšího účastníka do řízení omezí na podporu návrhů jednoho z účastníků řízení. Mimoto podle čl. 116 odst. 3 jednacího řádu Soudu musí vedlejší účastník přijmout věc ve stavu, v němž se nachází v době jeho vstoupení.
- 50 Komise se ve svých návrzích omezila na požadavek, aby žaloba byla zamítnuta ve věci samé a nezpochybnila aktivní legitimaci žalobkyně.

- 51 Vedlejší účastníci Rakouská republika a spolková země Burgenlandsko tedy nejsou oprávněni dovolávat se nedostatku podmínek řízení.
- 52 Z ustálené judikatury nicméně vyplývá, že podle článku 113 jednacího řádu, Soud může kdykoliv bez návrhu zkoumat, zda je dána nepřípustnost z důvodu nedostatku podmínek řízení včetně těch, kterých se dovolávají vedlejší účastníci (rozsudky Soudu ze dne 22. října 1996, *Skibsværftsforeningen a další v. Komise*, T-266/94, Recueil, s. II-1399, bod 40, ze dne 24. října 1997, *EISA v. Komise*, T-239/94, Recueil, s. II-1839, bod 26, a ze dne 17. června 1998, *Svenska Journalistförbundet v. Rada*, T-174/95, Recueil, s. II-2289, bod 79; viz v tomto smyslu též rozsudky Soudního dvora ze dne 11. července 1990, *Neotype Techmashexport v. Komise a Rada*, C-305/86 a C-160/87, Recueil, s. I-2945, bod 18, ze dne 24. března 1993, *CIFRS a další v. Komise*, C-313/90, Recueil s. I-1125, bod 23, a ze dne 15. června 1993, *Matra v. Komise*, C-225/91, Recueil s. I-3203, bod 13).
- 53 V projednávané věci nepřípustnost z důvodu nedostatku podmínek řízení, které se dovolávají vedlejší účastníci, vznáší otázku veřejného pořádku, jelikož se týká aktivní legitimace žalobkyně (viz v tomto smyslu usnesení Soudu ze dne 5. července 2001, *Conseil national des professions de l'automobile a další v. Komise*, C-341/00 P, Recueil s. I-5263, bod 32, a rozsudek *EISA v. Komise*, uvedený výše, bod 27). Může tedy být Soudem přezkoumána bez návrhu.
- 54 V tomto ohledu je namíste připomenout, že podle čl. 230 čtvrtého pododstavce ES fyzická nebo právnická osoba může podat žalobu proti rozhodnutí určenému jiné osobě, pokud se jí toto rozhodnutí bezprostředně a osobně dotýká. Jelikož sporné rozhodnutí bylo určeno Rakouské republice, je třeba zkoumat, zda žalobkyně splňuje tyto dvě podmínky.
- 55 Pokud jde o otázku, zda je žalobkyně osobně dotčena sporným rozhodnutím, musí být připomenuto, že z ustálené judikatury vyplývá, že subjekty odlišné od adresátů rozhodnutí mohou tvrdit, že jsou osobně dotčeny, pouze pokud je toto rozhodnutí

zasahuje z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, Recueil, s. 197, 223, ze dne 23. května 2000, Comité d'entreprise de la Société française de production a další v. Komise, C-106/98 P, Recueil s. I-3659, bod 39, a rozsudek Soudu ze dne 27. dubna 1995, ASPEC a další v. Komise, T-435/93, Recueil, s. II-1281, bod 62).

- 56 Konkrétně, pokud jde o oblast státních podpor, za osobně dotčené rozhodnutím Komise, kterým se uzavírá řízení zahájené podle čl. 88 odst. 2 ES týkající se individuální podpory, se kromě podniku – příjemce podpory uznávají podniky konkurující posledně uvedenému, které hrály aktivní úlohu v rámci takového řízení, pokud jejich postavení na trhu bylo podstatně zasaženo opatřením o podpoře, které bylo předmětem napadeného rozhodnutí (rozsudek COFAZ a další v. Komise, uvedený výše, bod 25).
- 57 Podnik se tedy nemůže dovolávat pouze svého postavení konkurenta ve vztahu k podniku – příjemci podpory, ale musí krom toho prokázat, s ohledem na stupeň své případné účasti na řízení a význam zásahu do svého postavení na trhu, že se nachází ve faktické situaci, která jej individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí (rozsudek Comité d'entreprise de la Société française de production a další v. Komise, uvedený výše, bod 41).
- 58 V projednávané věci je namístež zkoumat, v jakém rozsahu účast žalobkyně v řízení zahájeném podle čl. 88 odst. 2 ES a zásah do jejího postavení na trhu žalobkyni individualizují v souladu s článkem 230 ES.

- 59 Zaprvé je třeba konstatovat, že žalobkyně hrála v postupu před zahájením soudního řízení pouze malou úlohu. Jednak nepředložila Komisi žádnou stížnost. Dále se jeví, že průběh tohoto řízení nebyl výrazně ovlivněn vyjádřeními, která předložila v dopisech ze dne 12. února a 4. října 1999 (viz v tomto smyslu rozsudek COFAZ a další v. Komise, uvedený výše, bod 24). Žalobkyně se tak ve svých vyjádřeních v podstatě omezila na zopakování některých konstatování Komise uvedených v rozhodnutí o zahájení řízení a stručně je okomentovala, a to aniž by poskytla jakýkoliv konkrétní důkazní materiál. Ve svém vyjádření ze dne 4. října 1999 se rovněž omezila na tvrzení bez jakéhokoliv upřesnění nebo důkazního materiálu, že opatření stanovená v rozhodnutí o rozšíření řízení představují státní podpory a že musí být prohlášeny za neslučitelné se společným trhem.
- 60 Zadruhé, pokud jde o význam zásahu do postavení žalobkyně na trhu, je třeba úvodem připomenout, že jak vyplývá z bodu 28 rozsudku COFAZ a další v. Komise, uvedeného výše, soudu Společenství ve fázi zkoumání přípustnosti nepřisluší, aby se vyjádřil konečným způsobem ke konkurenčním vztahům mezi žalobkyní a podnikem – příjemcem podpory. Za takových okolností přísluší pouze žalobkyni, aby vhodným způsobem označila důvody, pro které je rozhodnutí Komise způsobilé poškodit její oprávněné zájmy tím, že podstatně zasahuje do jejího postavení na dotčeném trhu.
- 61 Krom toho je namístě konstatovat, že se v projednávané věci opatření stanovená sporným rozhodnutím týkají výlučně jedné továrny určené na výrobu lyocellu a že není sporné, že žalobkyně nevyrábí tento typ vlákna a ani nemá takový záměr do budoucna.
- 62 Žalobkyně se nicméně dovolává tří argumentů, aby se pokusila prokázat, že její postavení na trhu by mohlo být sporným rozhodnutím podstatně zasaženo.

- 63 Zaprvé v žalobě především tvrdí, že viskóza a lyocell se nacházejí ve vztahu přímé konkurence.
- 64 Aniž by bylo třeba se ve fázi zkoumání přípustnosti konečným způsobem vyjádřit k přesné definici trhu s dotčenými výrobky, postačí konstatování, že toto tvrzení je vyvráceno několika písemnostmi ve spise.
- 65 Jednak má Lyocell určité fyzikální vlastnosti, které jej jasně odlišují od vláken viskózy. Žalobkyně v bodu 23 žaloby výslovně tvrdí, že „lyocell je přírodního původu a je biologicky odbouratelný, [že] použité rozpouštědlo není jedovaté, je recyklovatelné, dodržuje normy o nepřítomnosti jedovatých látek, nabízí vyšší odolnost jak [v případě] úpravy, [tak při působení] vlhkosti a vykazuje malé procento srážlivosti. Při jednání rovněž uznala, že lyocell „má výhody v rovině technické“, je vyšší jakosti nežli vlákna viskózy a nabízí velmi vysokou odolnost. Mimoto nepochybnila, že se lyocell vyznačuje sklonem k vytváření vláken, což umožňuje výrobu tkanin majících výbornou splývavost a jsou hebké na dotyk. Pokud se jedná o poslední uvedenou vlastnost lyocellu, žalobkyně se spokojila s tvrzením, že vyšla z módy a [...] dnes již není žádaná“ (bod 26 obžaloby).
- 66 Tvrzení žalobkyně, podle kterého je lyocell nahraditelný viskózou „pro většinu způsobů použití“, není přesvědčivě doloženo. Zejména „znalecký posudek“ „nezávislého poradce“, který připojila ke svému vyjádření k vyjádření vedlejšího účastníka za účelem podpoření tohoto tvrzení, není vůbec přesvědčivý. Jedná se totiž o pouze o jednostránkový dokument obsahující jen několik odstavců a velmi povrchní rozbor otázky. Tento dokument mimoto obsahuje zjevně nepřesné údaje, například velkou podobnost mezi výrobními postupy, jakož i vlastnostmi lyocellu a vláken viskózy (viz bod 65 výše a bod 69 dále). Pokud jde o svědectví „nezávislé obchodní společnosti“, které žalobkyně rovněž připojila ke svému vyjádření



k vyjádření vedlejšího účastníka, prokázala nanejvýš, že pro určitá zvláštní použití někteří zákazníci žalobkyně použili do svých výrobků lyocell nebo proviskózu namísto viskózy.

- 67 Mimoto uvedené tvrzení odporuje prohlášení učiněnému LLG na sympóziu, kterého se žalobkyně dovolává na podporu svého tvrzení a podle kterého lyocell představuje „doplňkové vlákno, jehož použití jsou odlišná“ (bod 26 žaloby a body 77 a 78 vyjádření žalobkyně ke spisu vedlejšího účastníka).
- 68 Krom toho není sporné, že cena lyocellu je citelně vyšší nežli cena vláken viskózy. Tato skutečnost byla výslovně připuštěna žalobkyní jak v jejích písemnostech, tak při jednání. Tak opakovaně uznala především, že lyocell může být prodáván za ceny konkurenční s cenami vláken viskózy pouze ve směsi s jinými výrobky.
- 69 Konečně podle vlastních prohlášení žalobkyně se výrobní postupy jak lyocellu, tak vláken viskózy ve značném rozsahu liší. V bodu 23 své žaloby totiž uvedla, že „pro lyocell [...] je používáno rozpouštědlo na celulózovou pastu (typ NMMO), kdežto postup výroby běžné viskózy zahrnuje etapy mercerizace a xantogenizace“ a že „srovnáním s výrobním postupem běžné viskózy je lyocell [vyráběn] za použití rozpouštědla, namísto tradičních etap výroby viskózy“. Krom toho v bodu 36 své repliky uvádí, že „z hlediska výrobního postupu souhlasí s tvrzením Komise, že lyocell se vyrábí postupy odlišnými od tradičních výrobních postupů viskózy“.

- 70 V každém případě i kdyby existoval přímý konkurenční vztah mezi lyocellem a vláknem viskózy, je namístě konstatovat, že údaje poskytnuté žalobkyní v jejích písemnostech a zejména v jejím přípisu obsaženém v příloze 14 žaloby neprokazují právně dostačujícím způsobem, že sporné rozhodnutí je způsobilé podstatně zasáhnout její postavení na trhu. Poznatky obsažené v tomto přípisu jsou totiž založeny na nedoložených tvrzeních, například na skutečnosti, že výroba lyocellu společností LLG je od roku 1997 zcela nahrazena výrobou viskózy a že je výlučně určena pro evropský trh. Krom toho v tomto přípisu žalobkyně tvrdí, že z důvodu „nabídky [LLG] odpovídající 3,5 % trhu“ přestala od roku 1997 vyrábět, a tedy i prodávat určité množství viskózy, aniž by však své tvrzení podložila sebemenším důkazním materiálem a poskytla jakékoliv vysvětlení ohledně způsobu, jakým tato množství vypočetla. V tomto smyslu je třeba uvést, že nepřináší sebemenší důkazní materiál na podporu svého tvrzení, že uvedená „nabídka“ zapříčinila „změnu přinejmenším [...] % platné tržní ceny“.
- 71 Zadruhé se žalobkyně dovolává, vedle „čistého lyocellu“, existence „nejakostního lyocellu“, který též označuje jako lyocell „nižší jakosti“. V přípisu obsaženém v příloze 14 žaloby v této souvislosti uvádí, že LLG prodává prostřednictvím „zvláštní prodejní sítě“ a „za velmi nízké ceny“ 1000 tun tohoto „výrobku nižší jakosti“ ročně, což jí přinutilo snížit své ceny na [...] ESP za kilogram za výrobky stejné jakosti“.
- 72 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že skutečnosti uvedené ve spisu neumožňují dojít k závěru, že existují různé jakosti lyocellu. Zejména musí být zdůrazněno, že žalobkyně ve svých písemnostech žádným způsobem neupřesnila, co se rozumí pojmem „nejakostní lyocell“. Mimoto vážně nezpochybnila tvrzení opakovaně učiněné LLG a spolkovou zemí Burgenlandsko, podle kterého neexistuje lyocell nižší jakosti. Pokud jde o svědectví „nezávislé obchodní společnosti“ připojené k vyjádření žalobkyně k vyjádření vedlejšího účastníka, neobsahuje žádné objasnění v tomto bodě a posledně uvedená se omezuje na zmínění „nejakostních“ výrobků jako součásti „upravených vláken vyráběných LLG, stejně jako lyocellu a proviskózy.

- 73 I kdyby LLG vyráběla lyocell nižší jakosti a prodávala jej za ceny velmi nízké, je třeba uvést, že žalobkyně žádným způsobem nedoložila své tvrzení, podle kterého v důsledku toho musela snížit své ceny pro „výrobky stejné jakosti“. Mimoto žádným způsobem neodůvodňuje množství a snížení ceny, kterých se dovolává.
- 74 Zatřetí ve své replice a vyjádření vedlejšího účastníka se žalobkyně dále opírá o konkurenci, která existuje mezi proviskózou a viskózou. Uplatňuje, že situace na trhu je ovlivněna skutečností, že LLG prodává proviskózu za ceny konkurenční ve srovnání s cenami viskózy a že s ohledem na vyšší jakost proviskózy jí zákazníci dávají přednost před viskózou.
- 75 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že se žalobkyně znovu omezila na uplatňování nedostatečně podložených tvrzení.
- 76 Jednak přípis připojený k její replice na podporu těchto tvrzení je zcela nepřesvědčivý, jedná se pouze o dokument vypracovaný jejími vnitřními službami a omezuje se na uvedení velmi obecných informací získaných při rozhovorech s některými jejími zákazníky.
- 77 Krom toho i kdyby byly proviskóza a viskóza určeny pro stejná použití a byly by prodávány za srovnatelné ceny, musí být konstatováno, že žalobkyně neposkytla žádné poznatky, a to ani stručné, ohledně svých ztrát nebo jiných negativních důsledků, které utrpěla kvůli nabídce proviskózy společnosti LLG. Taková doplnění jsou tím spíše nezbytná, jelikož je nesporné, že proviskóza je nový výrobek, k jehož výrobě a uvedení na trh došlo teprve rok po přijetí sporného rozhodnutí.

- 78 Z výše uvedených úvah vyplývá, že žalobkyně neprokázala dostatečným způsobem důvody, pro které je sporné rozhodnutí způsobilé poškodit její oprávněné zájmy, když podstatně zasahuje její postavení na trhu.
- 79 S ohledem na tuto okolnost a omezenou úlohu, kterou žalobkyně hrála v postupu před zahájením soudního řízení (viz bod 59 výše) musí být přijat závěr, že poslední uvedená není sporným rozhodnutím osobně dotčena.
- 80 Z toho vyplývá, že žaloba musí být prohlášena za nepřijatelnou, aniž by bylo nutné zkoumat, zda je žalobkyně sporným rozhodnutím bezprostředně dotčena.
- 81 Pokud se jedná o návrh na organizační procesní opatření předložený žalobkyní dne 16. října 2001 není namístě mu vyhovět, jelikož se týká dokumentů a informací, které nespádaly do rámce organizačního procesního opatření nařízeného dne 14. listopadu 2001 a vzhledem k tomu, že skutečnosti obsažené ve spisu a vysvětlení poskytnutá při jednání jsou dostatečná pro to, aby umožnily Soudu v projednávané věci rozhodnout.

### **K nákladům řízení**

- 82 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla ve sporu neúspěšná, je namístě uložit jí náhradu svých nákladů řízení, jakož i nákladů vzniklých Komisi, v souladu s návrhy Komise.

- 83 Podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce jednacího řádu Rakouská republika ponese vlastní náklady. LLG a spolkový země Burgenlandsko ponесou vlastní náklady podle čl. 87 odst. 4 třetího pododstavce jednacího řádu.

Z těchto důvodů

SOUD (pátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se odmítá jako nepřípustná.**
  
- 2) **Žalobkyně ponese vlastní náklady, jakož i náklady řízení vynaložené Komisí.**
  
- 3) **Vedlejší účastníci ponесou vlastní náklady řízení.**

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Mengozi

Martins Ribeiro

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. dubna 2005.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

H. Jung

P. Lindh